

элым олмасын, Айше Фатманынъ эли олсун» і насипала в сковорідку гречки, налила туди воду [1, с. 199]; Аліє тоді гладила мене по руці й заспокоювала: чого ображатись, хіба це ще має значення – і сказала дослівно: «Джанчыгъым, я биз энди иридик де (Рідненька, ми ж уже сплавилась)» [1, с. 208].

Фіксуємо у тексті роману й уживання кримськотатарського фольклору: пісень, прислів'їв та приказок: «**Къаймакъсыз къаве келинсиз той киби**» (Кава без вершків – як весілля без нареченої) [1, с. 58]; Ми далі тупцяли доріжками й мовчали, і вже, як мовиться у кримськотатарській приказці, **эки козю дёрт олды**, два ока стали чотирма [1, с. 170]; – **Вай-вай!** Це ж, мабуть, сімейна реліквія, – втрутилась Аліє, її бережуть **оны козь бебеги киби сакълайлар** (як зіницю ока) [1, с. 208]; Десь іздалеку чути пісню, у якій – грайлива мелодія, та слова – сумні: **айгиди ёллар, узун ёллар, битмез де ёллар, ёллар, ёллар, ах ёллар, ярем келеджек ёллар** [1, с. 220]; «**Алла бахтынъны берсин!**» (Хай Всевишній дає тобі щастя!) [1, с. 268]; Співачка в червоній сукні, розшитій золотом, і такому ж фесі, і в кушаку, співає «**Хамси къойдым тавая**» [1, с. 268].

Анастасія Левкова вводить кримськотатарські вкраплення у текст роману, щоб ознайомити читача з побутом, традиціями, способом життя кримських татар, а також з особливостями їх мови, фольклору. Уживання кримськотатарських слів, словосполучень і речень спостерігаємо у мовленні персонажів роману: Оксани, Аліє та її родини – батьків, бабусі, дідуся, прабабусі, а також історика Ахтема.

Висновки та перспективи подальшого дослідження. Отже, аналіз кримськотатарських вкраплень у романі «За Перекопом є земля» продемонстрував різноманіття структури й функцій цих одиниць в художньому тексті. Перспективи дослідження вбачаємо в ширшому аналізі іншомовних вкраплень, не лише з кримськотатарської мови, як інструменті маркування й вираження національної ідентичності персонажів та її трансформації.

Список використаної літератури

1. Левкова А. За Перекопом є земля. Кримський роман. Київ: Лабораторія, 2023. 392 с.
2. Ткачівська М. Іншомовні вкраплення та їх відтворення в німецькомовних перекладах. *Одеський лінгвістичний вісник*. 2017. Вип. 9(3). С.117-123.

Микола Попко,
Державний податковий університет;
Науковий керівник: кандидат філологічних наук, доцент
Науменко Ліана Миколаївна

МЕТОДОЛОГІЧНИЙ ПІДХІД ДО ДОСЛІДЖЕННЯ СТОРІТЕЛІНГУ В МЕДІА

Сучасний український медіапростір завжди перебуває у стані безпрецедентних змін, обумовлених цифровізацією, стрімким розвитком технологій та зміною звичок споживання інформації. У цьому контексті цифровий сторітелінг стає рушійним інструментом для формування та підтримки взаємодії медіа з читачами. Для вітчизняних медіа цифровий сторітелінг є не лише засобом комунікації, але й конкурентною перевагою в умовах зростаючої конкуренції як на національному, так і на глобальному рівнях. Однак, незважаючи на активне впровадження цифрових форматів, наукових досліджень, які б аналізували ефективність та вплив цифрового сторітелінгу в українському медіа-середовищі, поки що недостатньо.

Технологія сторітелінгу останнім часом набуває неабиякої популярності та розповсюдженості. Сторітелінг сьогодні використовують не тільки у традиційній журналістиці, а й у блогосфері, рекламній, педагогічній комунікації. Окрім цього, його розглядають як новий підхід до написання текстів, адже саме історії, здатні викликати у слухачів низку емоцій, діапазон яких буде коливатися від нейтральних до вибухових. Сучасні споживачі орієнтовані на інтерактивний, візуально насичений контент, який відповідає їхнім звичкам швидкого споживання інформації. У цьому зв'язку аналіз тенденцій цифрового сторітелінгу в українських медіа є необхідним для розуміння механізмів залучення аудиторії та їхнього впливу на ефективність сучасного медійного контенту.

У різні періоди питання сторітелінгу досліджували багато вчених та журналістів, ці дослідження були різнопланові за змістом. Серед більшості слід виокремити таких як Ю. Блажеєвська, О. Харитоненко, А. Кобзар, О. Юрченко, Р. Вербовий. Основна ідея їхніх досліджень спрямована на вивчення особливостей створення мультимедійного контенту, адаптацію міжнародних стандартів сторітелінгу до українського медіапростору та аналіз впливу цифрових форматів на споживачів інформації.

Первісно сторітелінг був пов'язаний переважно з народною творчістю, проте в сучасних умовах він трансформувався у складний комунікаційний інструмент, що інтегрує текстові, візуальні та мультимедійні компоненти для ефективної передачі змісту. У сфері журналістики сторітелінг набуває ролі ключового засобу створення контенту, здатного не лише інформувати, але й встановлювати емоційний контакт із аудиторією. Так, українська дослідниця Ю. Блажеєвська, окреслює сторітелінг

як «спосіб передачі складних ідей через прості, але емоційно насичені історії, що сприяють легшому засвоєнню інформації» [1, с. 46]. На думку дослідниці К. Баєвої, сторітелінг у журналістиці є інструментом, який дозволяє не лише привертати увагу аудиторії, але й формувати довгострокову емоційну прив'язаність до конкретного медіа [2, с. 3].

Цифрові технології істотно трансформували сучасний сторітелінг, виокремивши його від традиційних форм. Українські медіа активно інтегрують ці нові підходи, адаптуючи глобальні тенденції до національного інформаційного простору. У сучасних дослідженнях поняття «лонгрід» часто співвідносять із терміном «сторітелінг», розглядаючи їх як взаємодоповнюючі або навіть тотожні. Обидва явища виступають у формі симбіозу різних жанрів, поєднуючи інформативність журналістського тексту та ознаки художнього нарративу, а також можливостями сучасного мультимедійного підходу. Саме це дозволяє створювати глибокі, емоційно насичені матеріали, здатні утримувати увагу читачів впродовж тривалого часу.

Натомість дослідник Р. Вербовий називає лонгріди «основною формою розповіді» і стверджує, що ці поняття не слід ототожнювати. Оповідь – це радше метод, структурований підхід до подачі журналістського матеріалу, тоді як лонгрід – це насамперед медіа-формат (так само, як реаліті-шоу – формат сучасного телебачення), готовий інформаційний продукт» [3, с. 106].

Після початку повномасштабного вторгнення, цифровий сторітелінг набув ще більшого значення. Українські медіа розширили свої можливості завдяки інтеграції технологій штучного інтелекту для аналізу даних, автоматизації створення контенту та підвищення персоналізації матеріалів. Віртуальна реальність та доповнена реальність почали використовуватися у проєктах для документування воєнних злочинів, створення вражаючих історій про життя на передовій та підтримки благодійних ініціатив. Наприклад, інтерактивні історії, які створюють ефект занурення, дали змогу міжнародній аудиторії відчувати масштаби трагедії українського народу та водночас підтримати країну [4, с. 21].

Отже, сторітелінг у сучасному медіапросторі постає не лише як інноваційний інструмент подачі інформації, але й як ефективний засіб встановлення емоційного зв'язку між медіа та аудиторією. Його поєднання з цифровими технологіями дозволяє адаптувати глобальні комунікаційні практики до національного контексту та створювати контент, який відповідає зміненим запитам сучасного споживача інформації. Аналіз актуального стану досліджень свідчить про зростання наукового інтересу до цифрового сторітелінгу, однак потребує подальших

комплексних досліджень для вивчення його ефективності та впливу на українське медіасередовище.

Список використаних джерел:

1. Блажеєвська Ю. М. Сторітелінг у сучасних українських ЗМІ. *Вісник Харківського національного університету імені В. Н. Каразіна*. Серія «Соціальні комунікації». 2020. № 17. С. 45–52.
2. Баєва К. О. Використання засобів сторітелінгу в журналістиці: добірка матеріалів: кваліфікаційна робота на здобуття ступеня бакалавра; спец.: 061 – журналістика / наук. керівник Ю. А. Козир. Суми: СумДУ, 2020. 32 с.
3. Інтернет-журналістика та новітні технології в сучасних медіа: матеріали Всеукраїнської науково-практичної онлайн-конференції: наук. ред. В.О. Гандзюк. Київ: КУБГ, 2020. 106 с.
4. Юрченко О. С. Український сторітелінг під час війни – джерело інформації для світу: кваліфікаційна робота магістра; спец.: 061 – журналістика. наук. керівник О. В. Усманова. Запоріжжя: ЗНУ, 2024. 68 с.

Марія Процик,

Тернопільський національний педагогічний
університет імені Володимира Гнатюка;
Науковий керівник: доктор філософії, викладач
Матвеева Наталя Романівна

МОВНА СИТУАЦІЯ У СФЕРІ ЗМІ ТА КУЛЬТУРИ В УКРАЇНІ: СУЧАСНИЙ СТАН ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ

Мовна ситуація в Україні є складним і багатогранним явищем, яке відображає історичний шлях розвитку держави, її культурні особливості та політичні реалії. Особливо актуальним це питання постає в контексті російської агресії, яка не лише загрожує територіальній цілісності України, але й чинить значний вплив на мовний простір країни. Дослідження мовної ситуації у сфері ЗМІ та культури є важливим для збереження національної ідентичності, розвитку української мови та формування єдиного культурного простору.

Вивчення мовної ситуації в Україні потребує комплексного підходу, що ґрунтується на соціолінгвістичних дослідженнях, аналізі законодавства та врахуванні історичного контексту. Ключовими поняттями є "мовна ситуація", "мовна політика", "мовний простір", "білінгвізм" та "суржик". Важливим є аналіз наукових праць українських та зарубіжних дослідників, які вивчають мовні процеси в Україні. Для дослідження мовної ситуації у сфері ЗМІ та культури в Україні застосовуються різноманітні методи, зокрема соціолінгвістичний аналіз, контент-аналіз ЗМІ, опитування, а також статистичний аналіз. Джерелами дослідження є законодавчі акти України, дані державної статистики,